

Clubul alpin „FLOARE DE COLȚ”

Este asociația drumeților de toate vârstele, a celor ce din tinerețe și-au cultivat dorul „de ducă” pe cărări de munte, cățărări pe creste, pe dealurile submontane, lacuri sau râuri, în delta Dunării, prin peșteri, să descopere câte și mai câte alte minunății ale acestei țări, pentru foarte mulți „cea mai mândră dintre toate” câte se află pe fața pământului.

Floare de colț Edelweis, delicata floare ce crește pe crestele munților, provocându-i pe cutezători să învingă înălțimile ca să o culeagă. Așa se vor fi gândit cei ce au întemeiat acest club cu mulți ani în urmă.

Clubul alpin s-a înființat în 1977 de către Emilian Cristea pentru cei ce se cățarau pe crestele munților de dragul de a le cuceri, de a afla tainele și frumusețile înălțimilor, de a fi mai aproape de sferele astrale și pentru toți iubitorii de călătorii.

Pe monumentul ridicat la locul în care un stupid accident, din neatenție, i-a curmat viața scrie: „Emilian Cristea - alpinist, maestru emerit al sportului, eminent dascăl și părinte al aliniștilor”... și asta pentru că cei deja inițiați, adevărații oameni ai muntelui, își împărtășesc cu generozitate experiența, se simt răspunzători pentru viețile fragede ale celor ce se avântă din prea mare entuziasm și necunoscând pericolele potențiale. Ce frumos au ales cei ce l-au prețuit să scrie... dascăl și părinte, pentru că și unul și celălalt sunt dătătorii de învățăminte, sfaturi și atenționată și permanentă grijă responsabilă pentru cei neinițiați, pentru a-i cruța de iminentele pericole; și toate acestea pornesc din dragoste, din credință... din valori înalt morale... din păcate, tot mai adesea neluate în seamă...

Îmi este drag să mă alătur, chiar dacă acum mai rar decât pe vremuri, acestor grupuri de călători de dragul de a fi mereu în alte locuri încă necunoscute, despre care fie auzisem, sau pur și simplu dorința de evadare din spațiul citadin, mai puternică, te face să-ți lași baltă interesele citadine și să pornești spre mama natură, care te așteaptă totdeauna cu înălțimile creștelor, cu brazii înalți și semeți, cu cerul senin și soarele binefăcător și cu acel aer curat și pur și binecuvântat, pe care nici nu-l poți aduce în oraș și nici indesa în rucsac, după cum nici acei șugubăți oameni, bătuți de vânt și ploii și soare și niciodată oboșiți de chemarea muntelui și a drumețiilor și a poveștilor... și a necunoscutului te invită mereu să li te alături.

Îmi face plăcere să relatez despre aceste drumeții, ca și despre activitatea de club, poate din dorința ca această taină a descoperirii de noi spații să se risipească și să cuprindă pe cât mai mulți, căci beneficiile „bătutului de cărări necunoscute” înseamnă sănătate, întâlnire cu prieteni, solidarizare, cultul călătoriei, și câte și mai câte altele...

După plecarea în înaltul cerului a lui Emilian Cristea, survenită în 1982, veghiindu-ne de acolo, cel care i-a urmat la conducerea clubului a fost omul cu mare suflet și plin de dragoste de munte, de drumeție, de oameni, de țară, inginerul Vasile Ciobănița, cel ce ne-a adunat și cultivat să rămânem

fideli acestei binecuvântate pasiuni. Prietenos, cu darul comunicării, Vasile Ciobănița ne ducea pe cele mai nebătute cărări de munte, mereu vesel, pus pe glume și gata oricând să ajute și să păstreze buna dispoziție a grupului.

Cu tristețe și calde aduceri aminte i se continuă misiunea la club lui Vasile Ciobănița. De ani buni, adunările la club se țin regulat de două ori pe lună pentru anunțarea excursiilor organizate de Sanda Miu, Artemiza Covrig și Uca Ciurea. În țară, și chiar peste graniță, prin câte minunate locuri nu am ajuns cu organizatorii de excursii, din Deltă până în Apuseni, în Cheile Turzii dar și în peștera reamenajată, la Huda lui Papara și la Vânătoarele Ponorului, la Cetatea Poenari urcând cele 1480 de trepte, diferență de nivel 80 m până în vârful muntelui unde străjuiește Cetatea construită în secolul XIII-XV pentru o garnizoană de veghe, în timpul lui Negru Vodă...

La club asistăm la expunerile programate ale unor trasee montane efectuate de alpiniști, ori călătorii ale membrilor clubului în țară și străinătate, care ne îmbogățesc cunoștințele, ne farmecă și înaripează imaginația și, mai ales pentru foarte mulți, deja trecuți de tinerețe și maturitate, ne întrețin dorul de „ducă” spre alte locuri, spre cunoaștere și îmbogățire spirituală...

Întrunirile noastre se termină adesea la un pahar de bere sau de vin, petrecem sărbătorile de iarnă, ne povestim și ne împărtășim amintiri, uităm de povara anilor păstrându-ne o tinerețe a spiritului, și mai ales avem sentimentul prieteniei, al frăției întru pasiunea călătoriei, ne facem recomandări, și dăruindu-le și primindu-le la rândul nostru, ne simțim mai umani într-o lume mai curând dezbinată, frământată în goana de avere, de dominație, de putere... în vreme ce ceea ce dăruim și primim de la semenii noștri este neprețuit și nimeni nu se teme că dă prea mult, sau primește prea puțin. E și asta o lecție de viață care se dobândește pe munte, la greu urcuș, la primejdii ce apar, când oamenii se călesc și devin mai oameni, mai demni, mai curați și mai apropiați de „cel de Sus”.

Ceea ce muntele sau marea impun este cultivarea valorilor morale, respectul pentru lege, solidaritatea umană, grija pentru tovarășii de drumetrie, pentru a împărtăși atât bunele cât și neajunsurile ce se ivesc uneori din cauza schimbării neașteptate a vremii, lipsa unui echipament potrivit, accidente neprevăzute. Muntele și marea te învață, înainte de toate, frăția la nevoie.

De câțiva ani, experimentații alpiniști și cățărători ai muntelui au inițiat la Bușteni un concurs de cățărare pe structuri de gheață, devenit între timp cu participare internațională, unde se întrec cunoscătorii, oferind cel mai inedit spectacol, al destoiniciei, al curajului, al încrederii în forțe și capacitatea de autodepășire. Spectacolul acestui sport al curajului este de natură a înaripa pe tânărul sportiv, a-i oțeli caracterul, a-l menține antrenat și mereu conștient de Citius, Altius, Fortius, așa cum în antica Eladă jocurile sportive îmbrățișate deopotrivă de tineri și tinere erau de natură a întreține acel trup frumos, proporționat, sănătos aceea adevărată casă care să adăpostească o minte sănătoasă, un spirit înalt.

Dr. CLEMENTINA TIMUȘ